link MAGAZINE 050

THEMA:

BIJZONDER VRIJWILLIGERS-WERK

> Ik wilde graag vrijwilligerswerk doen en dit in een andere hoek zoeken dan mijn studie rechten

Voorwoord

Thema van dit magazine is ‘Bijzondere Vrijwilligers’. Elke vrijwilliger is bijzonder natuurlijk, want die zet gratis en voor niets zijn energie, tijd, aandacht en enthousiasme in voor iets of voor een ander. De verhalen die we hier in dit magazine bij elkaar verzameld hebben zijn bijzonder omdat u als lezer vast niet weet dat er vrijwilligers zijn die de uitvaart van een dakloze begeleiden, anderen helpen met sparen voor hun droom of zich bezighouden met het bouwen van een vliegtuig. En als u één van de mooie wandelroutes in Nederland loopt wie denkt u dat die heeft uitgezet en gecontroleerd? Juist, een vrijwilliger, die daar heel veel tijd in heeft gestoken. Films kijken in de kerk, online kinderen van gescheiden ouders een steuntje geven, meedenken met een wooninitiatief; het gebeurt allemaal door mensen die zich vrijwillig inzetten. In dit magazine ook een mystery guest die na zeven jaar afscheid neemt van haar vrijwilligerswerk en het moeilijk vindt te bevatten wat ze allemaal heeft meegemaakt. Met dit magazine willen we laten zien hoeveel bijzondere zaken ongemerkt worden geregeld, georganiseerd, gemaakt, gedaan en bedacht door mensen die daar niet voor betaald worden, maar wel veel voldoening uit halen.

Jeanet Verveer, redactie link050
April 2024

Fotografie omslag: Frits Blom

INHOUDSOPGAVE

Een routemaker op ontdekkingsreis	4
De Druktemaker komt langs	6
Een buddy voor kinderen met gescheiden ouders	8
Spaarkringbegeleider in Vinkhuizen	10
Stoepen, zebra’s en geleidelijnen	12
Vrijwilligers ondersteunen vrijwilligers	15
Vrijwillige Vliegtuigbouwers	18
Een tweede leven als olieslager	20
Begeleider van de Eenzame Uitvaart	24
De Filmclub	26
Zeven jaar in gesprek	28
Colofon	31
Link050 vrijwilligerssteunpunt	32

Een routemaker op ontdekkingsreis

Dick is tien minuten te laat voor onze afspraak want hij was verdwaald. Dat je verdwaalt in Vinkhuizen is niet zo gek maar voor een man die in zijn vrije tijd wandelroutes maakt, controleert en beheert is dat een beetje komisch. Toch is verdwalen een goede manier om je omgeving te ontdekken en als ik hoor hoe hij routes maakt voor Stichting De Mooiste Routes dan lijkt dat er wel een beetje op. Hij is op dit moment bezig een route door Assen en het Asser bos te maken en vertelt hoe het routemaken in z'n werk gaat.

De Puzzel

"Het is een beetje als een puzzel. Eerst bedenk ik langs welke bezienswaardigheden de route moet lopen. Ik wil langs die vijver, met dat bankje met uitzicht, en ik wil langs die kinderboerderij, het natuurcentrum en in de stad zelf moet Bartje ter sprake komen en natuurlijk de hond Mannes. Als ik de plekken weet waar ik langs wil, moeten ze vervolgens met elkaar verbonden worden. Het Asser bos wil ik ook in de route opnemen en dat is een bos vol met kronkelpaadjes dus dat viel tegen. Toen ik de tweede keer een bepaald stuk opnieuw wilde lopen aan de hand van de beschrijving die ik had gemaakt ging het helemaal fout want die beschrijving klopte niet." Dick vindt het belangrijk dat er ook informatie over bezienswaardigheden aan de routebeschrijving wordt toegevoegd. Dus al voor hij gaat lopen of fietsen verzamelt hij folders en boekjes over het gebied.

De Beschrijving

Hij legt uit dat een route goed beschrijven niet zo makkelijk is. "Ik heb gemerkt dat mensen soms een beschrijving maken die zijzelf wel snappen maar een ander niet. Dat kan natuurlijk niet. Dit heeft ook met taal te maken." Dick laat daarom zijn vrouw de route lopen aan de hand van de beschrijving die hij heeft gemaakt. "Mijn vrouw is neerlandicus en is heel kritisch op taalgebruik."

Buiten in beweging

Routes maken is dus minder eenvoudig dan je zou denken. "Het is zwaar, want het duurt veel langer dan je denkt, maar het is ook heel leuk. Het is fijn om in beweging te zijn en buiten te zijn en het is heel zinnig en dankbaar werk." Op de website lees je inderdaad dat mensen die de routes gelopen of gefietst hebben ervan hebben genoten: "Een ontzettend leuke wandeling om Groningen te beleven", schrijft iemand over de wandeling door stad Groningen.

De petgaten van Slochteren

Dick is bijna 80 en dan denk je misschien dat hij z'n hele leven al wandelt maar dat is niet zo. "Ik ben ongeveer 35 jaar geleden begonnen met wandelen vanuit een behoefte. Maar waar ik woonde was vooral asfalt en dat was niet erg aantrekkelijk. Toen vond ik een tijdschrift waarin de lange afstandsroutes van Nederland werden beschreven en dat vond ik heel stimulerend. De eerste keer dat ik een route liep dacht ik nog 'wat als ik door mijn enkel ga?' En hoewel er die eerste keer een kudde koeien op me af kwam is alles goed gegaan." Zo is het lopen en fietsen begonnen tot aan China aan toe. Het routemaken doet hij nu 15 jaar en zo te horen is hij voorlopig nog niet uitgelopen. "Er zijn nog interessante routes te maken in Westerwolde en rond de petgaten van Slochteren zijn ook nog mooie plekken te ontdekken." ♦

Fotografie: Kevin Bekkering

> Het is fijn om in beweging te zijn en buiten te zijn en het is heel zinnig en dankbaar werk

NB. ter gelegenheid van deze publicatie geeft Mooisteroutes.nl de routebeschrijving van de wandeling door Groningen Stad 'Mijn Groningen' gratis weg. Ga naar 'Mijn Groningen' op de website van mijn mooiste routes of scan de QR code.

De gratis route is beschikbaar tot 1 januari 2025

De Druktemaker komt langs

‘Een bezoek van de Druktemaker is een unieke ervaring waarbij veel te doen is’ staat er op de website van GRID Grafisch Museum van Groningen. De naam ‘Druktemaker’ is met een knipoog gekozen, want in de drie goedgevulde kasten op wieltjes gaat een volledige drukkerij schuil, waarmee allerlei workshops en erfgoedlessen worden verzorgd.

Scholen, festivals, zorginstellingen

Ik praat met Roy en Roelien, twee van de vele vrijwilligers van GRID. Met de Druktemaker gaan ze langs op scholen, bij zorginstellingen en ze staan op festivals om workshops te geven. Zo stonden ze op Noorderzon, het Cinekidfestival in het Forum en bij WinterWelVaart. “We zijn heel flexibel geworden en we kunnen overal werken,” vertelt Roy, “als het nodig is zetten we ongegeneerd de tafeltjes aan de kant om ruimte te maken.” In de workshops wordt duidelijk hoe leuk het is om te werken met inkt, rollers, sjablonen en kleuren – de Werkmantechniek – en om daar een verrassend mooi product mee te maken.

GRID Grafisch Museum Groningen was lange tijd gevestigd aan de Sint Jansstraat in het centrum, maar moest daar in januari 2023 vertrekken. De collectie is tijdelijk ondergebracht in een depot en de kantoren zitten tijdelijk in de oude brandweerkazerne in Haren. “De Druktemaker is ontwikkeld toen we nog aan de Sint Jansstraat zaten,” vertelt Roy. “Voorheen kwamen de schoolklassen naar het Museum, nu is het dus andersom.”

Gratis kleurentherapie

Roy is vrijwilliger sinds 2018. “Ik had een burn out en was op zoek naar een manier om dichter bij een arbeidsplek te komen. Ik ben bij GRID gebleven omdat het een heel verwelkomende plek is, met een open sfeer en fijne mensen. Daarbij heb ik mijn eigen artistieke expressie kunnen onderzoeken met de Werkmantechniek. Het was voor mij een gratis kleurentherapie.” Dat ze voor zichzelf kunnen werken vinden Roy en Roelien allebei erg belangrijk. Ook Roelien roemt de sfeer in het museum. Zij heeft een achtergrond in de kunstwereld maar liet zich vanwege gebrek aan werk omscholen naar ICT-er. Nu is ze weer terug bij de kunsten. “Hier vond ik weer mensen met wie je kunt praten over kunst, mensen met dezelfde passie.” Ze vertelt dat ze houdt van het werken met de inktrollers vanwege de mooie strakke kleurvlakken en bijzondere effecten die je ermee kunt creëren. Roy: “Waar ik van geniet is dat kinderen zich erover verbazen hoe snel ze met een bevredigend resultaat komen. De inkt heeft prachtige kleuren en de contrasten en overlappingen maken het heel tof.”

> **Het was voor mij een gratis kleurentherapie**

Een programma op maat

De Groningse kunstenaar Hendrik Nicolaas Werkman en zijn druktechnieken staan centraal bij de workshops. Deelnemers horen over het leven en werk van de kunstenaar, om daarna zelf aan de slag te gaan. Daarnaast zijn er ook workshops waarin deelnemers poëzie schrijven en daarna hun gedichten illustreren. Als laatste basisoptie is er een workshop waarin deelnemers leren boekbinden. Maar natuurlijk zijn er ook programma’s op maat mogelijk. Of het nu de druktechnieken, boekbinden of linosnedes zijn: het belangrijkste is dat iedereen op zijn eigen niveau aan de slag kan met rollers, inkt, sjablonen en lettermateriaal. Roelien: “Met de cliënten van de dagopvang voor verstandelijk beperkte mensen hebben we bijvoorbeeld een klein boekje gebonden, met een heel simpele techniek van gaatjes prikken en er een draadje doorheen doen. Tijdens het maken fantaseerden de deelnemers al waar ze het boekje voor zouden gaan gebruiken. Eén van de vrouwen vertelde trots dat ze er gedichten in ging schrijven. Dat is ontzettend leuk.”

Wat zegt een beeld?

Roy vertelt dat GRID ook een educatief programma aanbiedt over het slavernijverleden van Groningen. Dat programma is ontwikkeld in het kader van Bitterzoet Erfgoed (de Groningse manifestatie over het slavernijverleden). “In dat programma praten we met klassen over hoe woorden en beelden je mening kunnen beïnvloeden. Daarna maken leerlingen hun eigen poster, waarmee ze een positieve boodschap kunnen overbrengen. Soms is die boodschap maatschappelijk betrokken, maar ‘dat iedereen meer moet voetballen’ kwamen we ook tegen. Het is vooral belangrijk dat hun boodschap persoonlijk is.” ♦

Fotografie: Frits Blom

Een buddy voor kinderen met gescheiden ouders

Het is rot voor je als je ouders gaan scheiden. Ook als de scheiding in goed overleg gebeurt is het niet fijn. Er met iemand over praten kan je door een lastige tijd helpen. Iemand die weet waar je het over hebt en die goed kan luisteren, advies kan geven en vragen kan beantwoorden. Stichting Villa Pinedo is opgericht met precies dat doel. En dat luisterende oor is een jongere (tot 27) die hetzelfde heeft meegemaakt.

De Website

Villa Pinedo heeft een prachtige website met een boodschap voor kinderen, potentiële buddies, hulpverleners en ouders. Er staan brieven op aan kinderen, maar ook aan ouders die gaan scheiden. Voor kinderen is er de mogelijkheid om via het forum een vraag te stellen en ze kunnen om een buddy vragen. Met een buddy kan je appen over de dingen die je bezig houden en als je appen lastig vindt kan je natuurlijk ook een spraakbericht sturen.

Een Cursus en een verdiepingscursus

Puck (22) student hier in Groningen is al drie jaar buddy. "Ik wilde graag vrijwilligerswerk doen en dit in een andere hoek zoeken dan mijn studie rechten." Ze vertelt dat ze na haar aanmelding eerst een cursus deed bij Villa Pinedo, samen met andere nieuwe buddies. Na drie maanden volgde nog een verdiepingscursus. "Daar hoor je hoe het buddy systeem werkt en dat je hulp kan vragen aan het team van Villa Pinedo als je met vragen zit. Ook kijk je tijdens de cursus nog een keer naar hoe de scheiding van je ouders voor jou indertijd was en daar leer je zelf ook weer van. Ik heb het contact met andere buddies als heel fijn ervaren. En als Buddy krijg je ook de mogelijkheid om (kosteloos) gebruik te maken van een professionele coach.

Alsof je tegen je jongere zelf praat

Puck: "Het contact met een kind gaat niet alleen maar over zware onderwerpen, we hebben het ook over leuke, luchtige dingen. Dit appen is natuurlijk ook een beetje een afleiding voor ze in een lastige tijd." Hoe is het voor Puck zelf, om verhalen te horen die voor haar herkenbaar zijn ? Puck: "Bijzonder, soms is het alsof ik tegen mijn jongere zelf praat. Er komen ook wel dingen bij mij naar boven over vroeger, dan ga ik het gesprek weer aan met mijn ouders. Het geeft me veel voldoening om buddy te zijn."

Zorgvuldige match, beveiligde App

Amber, werkzaam bij Villa Pinedo legt uit dat kinderen en buddies zorgvuldig met elkaar gematcht worden. "Sommige contacten duren een paar jaar, voor andere kinderen is een paar maanden genoeg, ze geven dat zelf aan. De Villa Pinedo Buddy App is een beveiligde app en wij lezen alle gesprekken mee. De jongste kinderen zijn tien jaar, we hebben die leeftijd gekozen omdat ze wel met een mobiel om moeten kunnen gaan, maar negenjarige kinderen zitten er tegenwoordig ook bij."

Het gewone leven

Amber vertelt dat Villa Pinedo vooral laagdrempelig wil zijn. "We zijn geen hulpverlenings organisatie, kinderen hoeven bij ons niet aan doelen te werken. Wij focussen op het gewone leven en willen ze laten weten dat een scheiding niet alleen maar vervelend hoeft te zijn en dat je er krachtiger uit kan komen." ♦

Spaarkringbegeleider in Vinkhuizen

"In het Midden-Oosten en Afrika hebben ze een eigen manier van sparen. Je spaart dan bijvoorbeeld met een groepje van tien mensen gedurende tien maanden elk 100 euro per maand. En elke maand krijgt één persoon 1000 euro. Iedereen moet wel 10 maanden blijven komen natuurlijk! Hier in Nederland doen we dat in onze spaarkring anders." Aan het woord is Hanadi, een jonge vrouw uit Vinkhuizen die voor de derde keer een spaarkring begeleidt. Dit doet ze in het Magma gebouw aan de Metaallaan. Hanadi is gecertificeerd spaarkringbegeleider. Spaarkringen, een concept ontwikkeld door Cash2Grow, zijn vooral bedoeld voor een groep mensen die op zoek zijn naar financiële rust en een sociaal netwerk.

Spaarkringen zijn vooral bedoeld voor een groep mensen die op zoek zijn naar financiële rust en een sociaal netwerk.

Fotografie: Kevin Bekkering

De Blikopener

Het werkt heel simpel. Hanadi laat me het blik ziet waar leden van de spaarkring gedurende zes maanden elke twee weken een bedrag in stoppen. "We spreken van tevoren met elkaar af wat het maximum en wat het minimum bedrag is dat we sparen. Als iemand een week wat minder of wat meer kan sparen dan is dat ook goed. Na zes maanden maken we het blik open." Ze lacht en zegt: "ja, met een blikopener. Dat is een leuk moment want iedereen heeft dan een grote glimlach op het gezicht". De leden sparen voor diverse dingen: dat kan kleding voor de kinderen zijn, een goed doel, een televisie of een vakantie. "Ik spaar zelf voor de kosten van mijn nationalisatie" vertelt Hanadi. En daarmee komt meteen iets aan de orde waar de leden met elkaar over praten: is je doel wel realistisch? "Nationalisatie kost 1300 euro en dat kan ik niet binnen de periode van zes maanden sparen, dus ik moest dat doel bijstellen" vertelt Hanadi.

Het is geen taalles

De vrouwen in haar kring komen uit Palestina, Syrië, Eritrea en Somalië. "We spreken Arabisch en Nederlands. Er zijn twee vrouwen die nog niet zo goed Nederlands spreken, daarom spreken we veel Arabisch, het is geen taalles." Hanadi laat me een boek zien waar ze uit kunnen werken. "Soms gaan we hierin lezen en soms vertel ik wat hierin staat en vertaal ik naar het Arabisch." Hanadi kent veel van de vrouwen via de school van haar kinderen. Mannen zijn natuurlijk ook welkom in de spaarkringen. Overigens kiest Cash2Grow voor een heel brede doelgroep. Er is altijd iets dat een groep bindt, hoewel op gebieden als gender, leeftijd, culturele achtergrond of opleidingsniveau en inkomstenbron de spaarkringen heel divers zijn.

17 thema's

Het effect van de spaarkring gaat verder dan alleen het doelgericht sparen. Het is ook een gezellige samenkomst waarbij allerlei vaardigheden aan de orde komen. Zo krijgen de leden allemaal een functie in de spaarkring. Er is een voorzitter, een boekhouder, kashouder en een geldteller. Daarmee zijn ze samen verantwoordelijk voor de spaarkring. Nadat er gespaard is begint het gesprek. Leden kunnen zelf onderwerpen aandragen of ze kiezen thema's die vanuit Cash2Grow worden aangedragen. Hanadi leest ze alle 17 aan me voor. De thema's geven de leden niet alleen inzicht in inkomsten en uitgaven. Met thema's als 'aan de slag met je droom', 'slim vergaderen', 'stoppen met shoppen' en 'belasting en verzekeren' gaat het ook over gewoontes, kennis en vaardigheden.

Zelfstandig in geldzaken

De dames wisselen onderling tips en trucs uit, luisteren naar elkaar en leren van elkaar. Het zelfvertrouwen van de vrouwen groeit door deze tweewekelijkse bijeenkomsten. "Het gaat erom" benadrukt Hanadi "dat de leden na afloop zelfstandig hun geldzaken kunnen regelen". Aan alles merk je dat Hanedi van de spaarkring geniet. En hoewel ze een druk leven heeft als alleenstaande moeder van vier kinderen en coördinator van de speel-o-teek in de wijk, heeft ze ook nog de droom om een eigen bedrijf te beginnen. "Maar het duurt nog even voor ik daaraan toe ben" zegt ze glimlachend. ♦

Stoepen, zebra's en geleidelijnen

Groningen is een heerlijke stad om doorheen te lopen of te fietsen, maar dat geldt niet voor iedereen in dezelfde mate. Geert is zeer slechtziend en hij noemt zichzelf 'nogal onverschrokken' en dat moet je ook wel zijn als je hoort hoe hij bijvoorbeeld door de Brugstraat navigeert. "Er zijn aan de noordkant weliswaar geleidelijnen, maar fietsers denken vaak dat dat de strook is waartegen ze hun fiets mogen zetten. En er zijn geen stoepen meer, daardoor kan je als blinde of slechtziende met je witte stok zomaar ineens midden op straat belanden."

Toegankelijkheid van alle domeinen

Geert is lid van de Werkgroep Toegankelijk Groningen. De werkgroep bestaat uit zo'n 15 mensen die met verschillende beperkingen te maken hebben. Ze adviseren de gemeente op het gebied van toegankelijkheid en het gaat natuurlijk ook om de bewustwording bij het bredere publiek. De adviezen gaan niet alleen over de fysieke toegankelijkheid van straten en gebouwen. Het gaat ook over digitale toegankelijkheid en de toegankelijkheid van sport, cultuur voor mensen met een beperking. "Toegankelijkheid gaat over alle domeinen van het leven" zegt Geert.

Achter ambtenaren aanzitten

"We streven ernaar dat de gemeente ons erbij betrekt vòòr er iets gebeurt, maar het zou nog beter zijn wanneer we er helemaal niet meer bij betrokken hoeven te worden omdat ambtenaren spontaan van zichzelf al nadenken hoe het zou zijn voor rolstoelers (of mensen met rollators), blinden of slechtzienden." Soms wordt de werkgroep op tijd bij een verandering betrokken. "We hoorden van ambtenaren dat ze iets gingen doen aan de zebra's bij de kruising van het Zuiderdiep en de Herestraat. Wij hebben er toen voor gepleit de oversteek voor blinden en slechtzienden en rolstoelers veilig te maken. Dus soms worden we door ambtenaren ingelicht of uitgenodigd en soms nodigen we onszelf uit – zoals toen de gemeente ging praten over de ontwikkeling van Stadshavens. Door onze zichtbaarheid en door voortdurend achter ambtenaren aan te zitten hebben we uiteindelijk de status van een officieel gemeentelijk adviesorgaan gekregen."

De binnenstad gelijkvloers

"Dat ze de binnenstad gelijkvloers hebben gemaakt, dus zonder duidelijk voetgangers gebied met verhoogde trottoirs, maakt het blinden moeilijker. Stadsontwikkelaars meenden juist dat het makkelijker zou zijn, maar zij dachten alleen aan mensen in een rolstoel! We zijn betrokken geweest bij de inrichting van de Grote Markt en er ligt nu een geleidelijn vanaf de hoek Gelkingestraat tot aan het Market Hotel. Dat hebben ze meteen gedaan. »

Fotografie: Mark Timmerman

> Toegankelijkheid gaat over alle domeinen van het leven

Maar daar houdt het op want de werkzaamheden zijn nog niet volledig klaar. Verder vrees ik dat die lange rechte lijn van de Ebbinge- naar de Gelkingestraat een snelle fietsstraat gaat worden. Ook oudere mensen die slecht ter been zijn zouden hier problemen mee kunnen krijgen. 'Dat zien we wel als het zover is' zeiden ze."

Wederzijds bewustzijn

Geert zou het fijn vinden wanneer er nog iemand die blind of slechtziend is bij de werkgroep kwam. Hij is ook voorzitter van de provinciale afdeling van de Oogvereniging, de vereniging voor mensen met een oogaandoening of visuele beperking en is daarnaast actief als historicus, dus dat is druk genoeg. "Soms willen we ter plekke een situatie bekijken en soms gaat het om het lezen van (gemeentelijke) beleidsstukken. Alle handicaps zijn natuurlijk welkom. De verschillende beperkingen in de werkgroep leidt voor ons tot wederzijds bewustzijn, want we hebben allemaal wel eens de neiging om alleen van onze eigen beperking uit te gaan. Maar als rolstoelers juist geen stoep willen hebben en blinden liever wel, dan komen we daar heus wel uit met elkaar." ♦

Vrijwilligers ondersteunen vrijwilligers

Katalys is een van de weinige vrijwilligersorganisaties met een inkomen. Een inkomen dat ze benut om andere vrijwilligersorganisaties te ondersteunen, niet dat dat het enige is dat ze doen. Henk Kinds, een van de vrijwilligers van Katalys, legt het uit: "Vroeger had je de Koninklijk Nederlandse Heide Maatschappij, afgekort tot de Heidemij, adviesorgaan vanwege de ontginningen in de 19e eeuw. In de 20e eeuw kwam het commerciële element van hun activiteiten meer op de voorgrond, maar het ideële bleef. De Heidemij heet nu Arcadis (inmiddels een internationaal bedrijf met 36000 werknemers) en het ideële vind je terug in Katalys, tegenwoordig een aparte organisatie. Katalys heeft nog steeds aandelen in Arcadis en de opbrengsten daarvan gebruikt ze voor de bewonersprojecten. "Wij ondersteunen mensen met advies om hun buurt, wijk of streek te verbeteren. Het gaat dan om leefbaarheid, cultuurhistorie & landschap, recreatie, ontmoetingscentra en wonen & zorg. Die oude Heidemij was een club van notabelen, zij gaven vooral geld, wij hebben het omgedraaid, wij geven vooral kennis en dan krijg je ook een ander type adviseurs."

Ieder z'n eigen expertise

En dat het om een ander type adviseurs gaat is wel duidelijk. Henk Kinds heeft een achtergrond als sociaal werker. Hij begon ooit als club en opbouwwerker, onder andere bij de Karre in de Korrewegwijk, heeft een adviesfunctie gehad bij CMO STAMM en begon later voor zichzelf met een bureau voor internationaal vrijwilligerswerk. Hij weet dus wel waar hij het over heeft. "We werken in een team van acht mensen in de provincie en de stad en ik leg me vooral toe op bewonersbetrokkenheid en de sociale kant. Ieder heeft z'n eigen expertise, er zit bijvoorbeeld een kunstenaar in, maar ook oud-ambtenaren, een oud-wethouder – die schakelen we in als politieke verhoudingen een rol spelen – mensen uit de waterschappen zijn ook interessant voor Katalys, er zijn mensen van de Hanzehogeschool en mensen met ervaring in fondsenwerving."

De projecten: klein, groter, grootst

"Wij zijn sterk in initiatieven waar bewoners iets doen met de natuurlijke omgeving, dat past ook bij de oude Heidemij. Maar we hebben ook contact met initiatieven om armoede tegen te gaan. Dat moet je niet alleen overlaten aan de professionals. Mensen moeten het zelf doen met wat ondersteuning." Op projectbasis werken Arcadis en Katalys nog samen. Arcadis doet dat in het kader van maatschappelijk verantwoord ondernemen.
Katalys kan op drie manieren betrokken zijn bij een project. Kleine initiatieven krijgen de naam Kern met Pit. Als het zo'n initiatief lukt de plannen binnen een jaar te realiseren krijgt het 1000 euro. In het tweede programma gaat het om een wat groter project dat Katalys gedurende twee tot vier jaar ondersteunt. En bij de derde soort projecten gaat het om initiatieven die zichzelf al redelijk kunnen bedruipen, maar waar behoefte is aan uitbreiding. Katalys investeert hierin met geld en gaat ook in de Raad van bestuur of Raad van Toezicht zitten gedurende een aantal jaar.

Meedenken, luisteren en suggesties doen

"Wij zitten bij vergaderingen en gaan soms mee naar de gemeente als dat aan de orde is. Wij hebben zelf ook een netwerk dat we in kunnen zetten. En we hebben natuurlijk vanuit onze eigen achtergrond veel contacten en ervaring. We luisteren, verbinden en geven advies.
Zo denkt hij bijvoorbeeld mee met het plaatselijk belang van Zuidwolde dat een woonvisie aan »

Fotografie: Marinus Hillenga

Als het zo'n initiatief lukt de plannen binnen een jaar te realiseren krijgt het 1000 euro

het ontwikkelen is. "Wij zijn bij een aantal vergaderingen, doen suggesties en gaan mee naar overleg met de gemeente. In Zuidwolde denken ze na over levensloopbestendig wonen, hoe van het gas af te gaan en hoe het dorp leefbaar te houden. Dat soort dingen. We helpen ze vooral met het denkwerk. We hebben inmiddels natuurlijk heel veel kennis over hoe deze dingen in andere dorpen en delen van het land gebeuren. En als ze naar de gemeente gaan gaat mijn collega mee. Hij was oud-directeur van een woningcorporatie en hij heeft verstand van dat soort zaken."

Speeltuincentrale, dorpswinkel, ontmoetingscentrum

"Een ander voorbeeld is onze betrokkenheid bij de Speeltuincentrale hier in de stad, daar speelt de vraag hoe ze meer vrijwilligers en bewoners kunnen betrekken bij het vakantieprogramma. Het buurthuis Bij van Houten is ook een goed voorbeeld, daar ondersteunen we de bewoners. Het gebouw wordt beheerd door WerkPro en de gemeente wil er ook wat over te zeggen hebben, maar het was in eerste instantie een initiatief van de bewoners. Wij vinden het belangrijk dat hun stem ook gehoord wordt. Een voorbeeld van een project waarin we ook met geld geïnvesteerd hebben is de dorpswinkel in Sauwerd die geld nodig had voor een verbouwing. Verder zit ik onder andere in de Raad van Advies van Ontmoetingscentrum De Rieshoek in Noordlaren dat de bewoners zelf opgezet hebben."

Inspirerend

"Het is inspirerend om betrokken te zijn bij initiatieven waarbij je iets van je kennis en ervaring mag doorgeven. We moeten vooral luisteren en kijken en op die manier uitvissen waarmee ze geholpen zijn. Zo blijf je de hele tijd goed nadenken, 'heb ik daar nog iets gelezen en daar gezien, zal ik die nog eens vragen?' Je brengt immers een heel netwerk mee. Ik vind het heerlijk om mensen te zien praten en dan borrelen er bij mij allerlei ideeën op. Ik moet alleen oppassen dat ik zelf niet met allerlei ideeën op de proppen kom, dat is wel een les in nederigheid. Ik moet me nu meer coachend opstellen. Het houdt mij bij de les en actief en het is leuk want ik ben een ontzettend nieuwsgierig mens. Wij, als adviseurs, hebben het voordeel dat wij niet eindverantwoordelijk zijn, dus we hoeven niet heel hard te werken. Ik krijg de lol en de inspiratie van waar mensen mee bezig zijn, maar niet de druk en verantwoordelijkheid. Hoeveel beter wil je het hebben?" ♦

Vrijwillige Vliegtuigbouwers

In 1911 vloog het eerste vliegtuig – de Helpman 1 – in Groningen. Gemaakt in de Biljartfabriek van familie de Schepper in Helpman, toen nog een dorp. Het is dat de financier, grootindustrieel Evert Scholte, vond dat Nederland te klein was voor een vliegtuigindustrie. Anders had heel Nederland voortaan aan vliegtuigen gedacht als ze het over Groningen hadden in plaats van aan aardbevingsproblematiek.

> Hij wil met de replica een rondje om de Martinitoren vliegen

Fotografie: Mark Timmerman

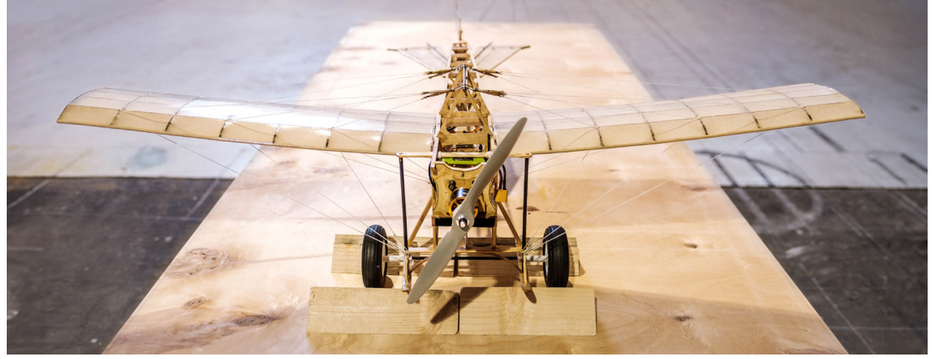

Verborgen talenten

Het is juist deze aardbevingsproblematiek geweest die de aanzet gaf tot het project waar zo'n tien behoorlijk fanatieke vrijwilligers al weer een tijdje mee bezig zijn: het bouwen van een exacte replica van de Helpman 1. Initiatiefnemer Herman Kuis komt van het Hoge land, de gasregio waar zoveel ellende is. Hij wil met de replica een rondje om de Martinitoren vliegen, om in plaats van de ellende de verborgen talenten van Groningers te laten zien en aan te zetten tot creatief denken en handelen.

Aan het werk

Ben en Evert, beiden gepensioneerd, zijn twee van die fanatiekelingen. Ben heeft jaren bij defensie gewerkt als technicus en heeft daarnaast ook bestuurlijke ervaring. Hij is een duizendpoot en hierdoor nauw betrokken bij de opstart van de stichting als sparring partner van Herman Kuis. Hij hield zich zowel bezig met het opstellen van de statuten van de stichting en de aanvraag van een Anbi-status, als met de technische planning van het project.

Evert is ook ooit begonnen als een technicus. Voor zijn pensioen maakte hij data analyses, verder houdt hij van vissen en vogeltellen en heeft hij ook ervaring als bestuurder. Dus veelzijdig zijn deze pensionado's zeker. Evert heeft een passie voor logistiek: welk materiaal moet wanneer aanwezig zijn, waar komt het vandaan en wat kost het. Ben en Evert willen natuurlijk ook dolgraag met hun vingers aan dat vliegtuig zitten, dus daadwerkelijk meehelpen met bouwen.

De uitdaging

Ze moeten het doen met een technische schets gekregen van de Groninger archieven, de vele beschikbare foto's en de originele propeller. Die propeller (in bezit van een achterkleinkind van de Schepper) is het enige dat over is van de Helpman 1, die uiteindelijk gecrashed is (de piloot heeft het overleefd). Dus dat is spannend. In feite is het project één grote uitdaging. "Maar" zoals Evert zegt, "We gaan dit oplossen en als iemand vraagt 'hoe dan?' dan zeggen we, dat weten we niet, maar we gaan het oplossen."

De piloot

Bij de bouw van het vliegtuig gaat het om het juiste hout en metaal, de soort motor, de verbindingen tussen de onderdelen, bevestigingen, hoe de vleugels bewegen enz. enz. Daarnaast gaat het ook om toestemming om werkelijk te mogen vliegen en dat vraagt een professionele aanpak. Alles moet getest en gedocumenteerd zijn. Een testpiloot zal gevonden moeten worden die de Helpman 1 kan en wil testvliegen. Dat is nog een uitdaging want er zijn maar weinig piloten met de benodigde kwalificaties en kennis van dit soort vliegtuigen.

De schaalmodellen

Afgelopen zomer lieten de vliegtuigbouwers in het Forum op het Maakfestival een schaalmodel van 1:10 zien. Hiermee gaan ze in maart een proefvlucht maken. Een enthousiaste supporter van de vliegtuigbouwers heeft een enorme werkplaats aan de Peizerweg gratis ter beschikking gesteld en daar gaan ze het volgende model bouwen (schaal 1:3) met een spanwijdte van ongeveer 3,5 meter. Dit model wordt aangedreven met een brandstof motor en zal ook radiografisch bestuurd worden. Ben: "Het model is met name bedoeld om het vlieggedrag te bestuderen en te leren welke vliegtechnische aspecten we moeten aanpassen. Met al deze opgedane ervaring gaan we de laatste versie (replica 1:1), de Helpman 1 bouwen." Aan ambitie geen gebrek dus! Als ik Ben over de telefoon spreek om te horen hoe het gaat is hij super enthousiast over alle ontwikkelingen en de publiciteit in een landelijke krant en op TV. Inmiddels hebben ze ook een student communicatie erbij gekregen die onderzoekt hoe de Stichting een bredere bekendheid en verbinding kan krijgen. Dat moet eraan bijdragen dat de nodige financiële middelen beschikbaar komen en hulp wordt aangetrokken voor het bouwen. Zo te horen komt dat wel goed. ♦

Een tweede leven als olieslager

Wanneer je binnenkomt bij de werkplaats van Molen De Wachter in Zuidlaren word je een beetje overweldigd door de onverwachte bezigheid die je overal ziet. Stel je veel mannen met grijs haar voor, vaak in overall, in een werkplaats met onbegrijpelijke machines en gereedschappen, aan het werk of in overleg. Druk bezig, dat is wel duidelijk en dat terwijl het museum en de molen (tot half april) nog dicht zijn.

Immaterieel Erfgoed

Ik spreek Piet en Geert, beide lid van het team olieslagers. Ze hebben net gehoord dat het ambacht van olieslager tot Immaterieel Erfgoed is benoemd. Het is toeval dat we er nu net aandacht aan besteden, maar leuk. Olieslager is het oudste ambacht van De Wachter. Piet en Geert leggen me het ambacht uit en laten het zien. En en passant geven ze me een rondleiding door de werkplaatsen tot hoog in de molen aan toe. Het is niet alleen een plek voor oude ambachten (je vindt er onder andere een smid, bakker en een klompenmaker), het is ook een plek waar techneuten voor de stoommachine rondlopen. “Het vak van olieslager kan je in een half jaar leren, maar zo’n stoommachine bedienen en onderhouden is heel wat anders.”

Een schipper, boomkweker en een chirurg

In en om De Wachter werken 180 vrijwilligers, een gemeenschap van – zo te zien – vooral oudere mannen, hoewel: “Er is een vrouwelijke chirurg uit het UMCG die hier klompen maakt” vertelt Piet, en daar is hij trots op. Piet zelf was 35 jaar lang binnenschipper en hij zegt dat hij het niet mist. “Al die jaren was het varen zodra het licht werd en pas stoppen als het donker werd.” Nu is hij olieslager, een vak waarbij met machines wordt gewerkt. “Als schipper moet je een beetje allround zijn, dan weet je ook wel iets af van machines.” Dus toen hij bij de molen kwam kijken of er iets te doen was na zijn pensioen en hoorde dat er weinig olieslagers waren koos hij daarvoor. “Ik heb het vak geleerd van iemand die er alles vanaf wist en wat gegoogeld, zo kom je er wel in. Er was ook iemand die zei hoe het niet moest en daar heb ik ook veel aan gehad.” Geert leerde het vak weer aan Piet die z’n leven lang boomkweker is geweest. Piet: “Ze zaten hier al aan me te trekken voor ik met pensioen ging, toen had ik al gezegd van ‘als ik eraan toe ben dan kom ik’.”

Superfood

Het vak van de olieslager begint met een vlasplant; de lange stengel gaat na vele intensieve bewerkingen – met namen als repelen,roten »

Fotografie: Marinus Hillenga

We doen de dingen nu misschien wat moderner maar in principe doen we nog steeds hetzelfde

braken, zwingelen en hekelen – naar de spinnerijen om er linnen van te weven. Maar eerst is de zaaddoos eraf gehaald, het zaad wordt gekneusd, (dat is het gebroken lijnzaad dat tegenwoordig als superfood bekend staat) daarna verwarmd en dan wordt de olie eruit geperst/geslagen door een machine met grote heipalen. De mannen vertellen dat er per jaar zo'n 180 liter lijnolie wordt geproduceerd en dat ze daar 1500 kilo zaad voor nodig hebben. Van de lijnolie wordt onder andere zeep gemaakt en het is een grondstof voor verf. Na de bewerking blijven er nog wat koeken over die geschikt zijn voor veevoer.

In gesprek met bezoekers

Wat opvalt tijdens het gesprek met deze mannen is hun bewondering voor de techniek die al heel oud is. "Het leuke van dit vak" zegt Geert "is dat dit vroeger ook al mogelijk was, we doen de dingen nu misschien wat moderner maar in principe doen we nog steeds hetzelfde." Wat Piet en Geert ook heel leuk vinden om te doen is het gesprek aangaan met de bezoekers. "Er zitten hele enthousiaste groepen tussen en het is leuk met ze in gesprek te zijn en dingen uit te leggen. Sommige mensen willen echt alles weten. Ik probeer vooral kinderen het naar de zin te maken. Als ze konijnen thuis hebben geef ik ze lijnkoeken mee."

Een tentoonstelling en een wedstrijd

"We krijgen de vrije hand van het management", vertelt Geert. "Als we een idee hebben om iets te gaan doen dan kan dat." Piet en Geert hebben vier jaar geleden meegeholpen met een tentoonstelling over vlas. Ze denken er nu over een tentoonstelling te maken over linnen, want het is duidelijk dat ze ook enthousiast zijn over het productieproces dat tot zulke mooie stoffen leidt. Verder hoor ik ze praten over een wedstrijd repelen, daarbij worden bossen gedroogd vlas door een grote kam gehaald zodat de zaaddoos eraf getrokken wordt. "Vroeger werden ook wedstrijden gehouden." Aan energie, enthousiasme en ideeën geen gebrek bij deze 75-jarige mannen. ♦

Begeleider van de Eenzame Uitvaart

Zo'n titel -eenzame uitvaart- klinkt best verdrietig. Toch - hoor ik van Judith - zijn er uitvaarten met maar een paar nabestaanden, die wonderschoon kunnen zijn. Judith is vrijwillig uitvaartbegeleider en ze loopt ook al een tijdje mee als vrijwilliger bij de dagopvang voor dak- en thuisloze mensen aan de Spilsluizen. Judith behoort tot een groep vrijwillige uitvaartbegeleiders die ontstond omdat de predikanten niet altijd genoeg tijd hadden voor het begeleiden van uitvaarten. Er werd een opleiding voor uitvaartbegeleiders opgezet en Judith werd hiervoor gevraagd door Annemarie, de straatpastor van het Open Hof. Judith "Ik doe het heel specifiek voor dak- en thuisloze mensen, maar ook voor mensen die wel een woning hebben maar die we kennen uit het hulpcircuit of die voorheen naar de dagopvang kwamen.

Het verhaal rond maken

Wanneer Judith gevraagd wordt een uitvaart te begeleiden gaat ze eerst op zoek naar de mensen die de overledene gekend hebben, want ze wil het verhaal van de overledene vertellen. "Ik praat eerst met Annemarie of Lonneke van de dagopvang omdat zij de overledene vaak wel kenden. Als het iemand is die begeleid woonde praat ik met de begeleiders en zo probeer ik steeds iets verder in het leven van iemand te duiken. Ik leg ook een schriftje klaar waar mensen die hem kenden iets in kunnen schrijven en dat geeft me vaak ook een beeld. Zo puzzel ik het verhaal bij elkaar tot het rond is."

Rituelen en stilte

Judith vindt rituelen tijdens de dienst belangrijk. "Ik wil mensen erbij betrekken en ik merk dat ze het fijn vinden om iets te mogen doen als laatste eerbetoon. We hebben een keer voor iemand een grote bos rozen gekocht en tijdens de dienst konden bezoekers een roos op de kist leggen. Of we steken een kaarsje aan om de overledene in het licht te zetten. Het gaat er ook om de toehoorders in de stilte te brengen, even bij zichzelf en om dan het verhaal weer op te pakken."

André Hazes

"Ik vroeg aan een kameraad van een man die tijdens zijn leven veel in de kroeg had gezeten of zijn vriend een speciaal liedje had gehad. 'Ja' zei hij, 'hij vroeg altijd om het liedje Poei, Poei van André Hazes en dat kon hij de hele avond meezingen'. De tekst gaat zo:

Je kan het leven niet bepalen
Je hebt het eigenlijk niet in eigen hand
Ja, ik kan er echt om treuren
En gebruik nu mijn verstand

"En toen heb ik de woorden van André Hazes meegenomen in het verhaal tijdens zijn uitvaart. Over hoe hij daar troost uit haalde en misschien iets als vrede vond met zijn leven zoals het was. Zo probeer je heel goed te luisteren naar wat mensen vertellen. Dat iemand een zwaar leven heeft mag benoemd worden, ook dat iemand meer is dan z'n daden, gedrag of leven. Het complete verhaal, voor zover het compleet te maken is, mag verteld worden. "

> Dat we op deze manier aandacht besteden aan deze mensen geeft anderen hoop dat er wel degelijk aan hen wordt gedacht

Het leven eren

Judith noemt het eervol en dankbaar werk en zegt ook: "Het geeft mij een goed gevoel, we denken vaak dat we van alles moeten doen, maar ik hoef alleen maar aanwezig te zijn en mijn hart te openen, dus ik kan hier heel erg mezelf zijn. Ik vind het mooi dat we het leven eren van mensen waar veel mensen met een grote boog omheen loopt. Iedereen is in principe een mooi mens en verdient een waardig afscheid. Dat we op deze manier aandacht besteden aan deze mensen geeft anderen hoop dat er wel degelijk aan hen wordt gedacht." ♦

Fotografie: Mark Timmerman

> We zoeken op inhoud, dat het raakt aan dingen waar mensen zelf ook tegenaan kunnen lopen in het leven

Fotografie: Frits Blom

De Filmclub

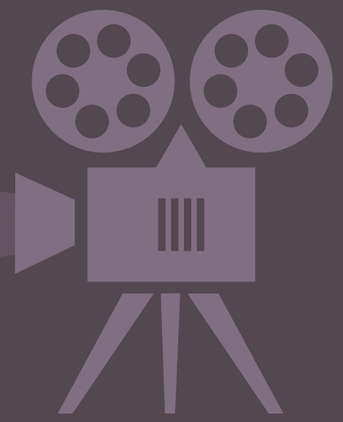

Films kijken in een kerk, niet omdat de kerk een bioscoop is geworden, maar omdat kerkleden en andere buurtbewoners dat samen organiseren voor de buurt. Fedor is een van de vrijwilligers: "De filmclub bestaat al drie jaar, het is voor mij een manier om films te zien die ik anders nooit te zien zou krijgen en daar wil ik wel wat moeite voor doen."

Eerder Filmhuis dan Pathé

De moeite waar Fedor het over heeft bestaat uit het klaarzetten van de stoelen, koffie en thee en een paar keer per jaar een brainstormsessie met de groep vrijwilligers. "Iedereen denkt van te voren na over welke film hij leuk of geschikt vindt en daarin is veel vrijheid."Ruth, buurtpastor van buurtkerk De Fontein: "De films zijn eerder Filmhuis dan Pathé. We zoeken op inhoud, dat het raakt aan dingen waar mensen zelf ook tegenaan kunnen lopen in het leven. Dat is heel divers en kan gaan over armoede of over hoe om te gaan met het ouder worden." Ruth kijkt mee naar de films en vertelt dat er na de film altijd de mogelijkheid tot een nagesprek is. Fedor's ervaring is dat hij na twee uur zitten gewoon soms naar huis wil, maar hij zegt ook dat een nagesprek leuk kan zijn: "Films kunnen soms meer dan verwacht gevoelens los maken." Fedor zelf houdt van Science Fiction maar die films draaien ze niet veel. Ik vraag of ze dan de 'Matrix' al hebben gezien. Ruth lijkt het wel wat en zegt dat ze dan wel het beeld van Plato's grot wil uitleggen en hoe je dat terugziet in de film.

Een inleiding

Ruth: "Ik vraag degene die de film heeft aangedragen of die een korte inleiding wil geven op de film. Het is niet verplicht, maar het is leuk om te horen wat hij of zij er mooi aan vindt, wat diegene raakt in de film." Fedor vond dat wel een grote drempel en hij liet het over aan iemand anders, "Maar ik heb het praatje afgemaakt omdat ze vragen begonnen te stellen." Zo te horen kan hij dat prima.

Verbindingspunt voor de wijk

Hij kan ook goed uitleggen waarom de kerk deze filmavonden één keer per maand organiseert: "ik heb zelf het gevoel – en ik ben niet gelovig – dat we proberen meer te zijn dan kerk, dat de kerk een verbindingspunt voor de wijk kan zijn. Ik vind dat als niet-gelovige een positief punt, het is iets waar de kerk zich sterk voor kan maken. Vooral na covid."Ruth zat te knikken tijdens zijn betoog, en zegt "Ik moet je vaker meenemen." Ze vult aan: "Ik denk dat er hier in de wijk redelijk wat armoede en eenzaamheid heerst en dat je als plek van ontmoeting van betekenis kan zijn. Ik wil niet pretenderen dat hier het antwoord te vinden is, maar als je in het leven tegen dingen aanloopt kan je hier bij ons terecht en andere mensen treffen waardoor het misschien een stukje makkelijker wordt."

150 vrijwilligers

Behalve de filmclub is er ook een brei- en haakgroep en elke week is er een diner met de naam 'Spreek smakelijk'. Op de placemats staat een tekst waar mensen over in gesprek kunnen gaan tijdens het eten. Het zijn activiteiten die open staan voor iedereen. Ik hoor dat er 150 mensen zijn die zich vrijwillig inzetten voor de diverse activiteiten van de kerk en dat is een flink groep. Ruth: "Ik denk dat er heel veel dingen goed gaan." ♦

Zeven jaar in gesprek

Afgelopen december was de laatste vrijdag dat ik 'dagcoördinator vrijwilligers' was bij Bij Bosshardt aan de Irislaan. Ik was zelf ook vrijwilliger. Zeven jaar geleden ben ik begonnen, de eerste vijf jaar twee dagen per week, de laatste twee jaar alleen nog op vrijdag. Bij Bosshardt is een buurthuiskamer, al komen er ook soms mensen uit Winsum of Sappemeer koffie drinken of tweedehands kleding kopen.

Dagcoördinator

Zet de functie van dagcoördinator ook maar tussen aanhalingstekens, want het is me zelden gelukt om deze vrijwilligers te coördineren. Toen ik er begon werkten de meesten er al jaren dus zij hadden zo hun routines. Allemaal lieve mensen, de meesten niet meer jong. Degene die er het hardste werkt is nu 80. Ik heb haar – vanwege mijn functie natuurlijk – wel eens verboden om te stofzuigen maar dat had geen effect. Zij zoekt de kleding uit en is daarmee onmisbaar. Ze heeft me wel eens vertelt dat ze als jong meisje heel hard moest werken voor een 'mevrouw'. Dus dat is een gewoonte geworden.

Het werk

Ik heb er gestofzuigd, gedweild, de afwasmachine, het koffiezetapparaat, tosti-ijzer en de airfryer bediend. De nieuwe magnetron ging me boven de pet. Ik hielp soms met taallessen, de energieafrekening, of de instellingen van een mobiel, las hun officiële brieven en leerde zo zelf ook het nodige. Koffie en thee zijn gratis, het eten en de kleding is goedkoop. Toen ik er nog twee dagen per week werkte maakte ik ook de lijst met bestellingen, dan had ik toch nog ergens iets over te zeggen. Oh ja, toen ik kwam heb ik het systeem van kledingprijzen aangepast. Met hulp van een vrijwilliger die wist hoe ze dat in een andere kringloop deden.

Vertrouwen

Ik vond het in gesprek gaan met mensen het leukste en belangrijkste van mijn functie. 'Woont U hier in de buurt?' of 'Wat heeft U bijzondere schoenen aan' waren goede gespreksopeners. Wat daar uit kwam kon verrassend zijn. Soms lag er een drama op de achtergrond dat je langzaam maar zeker te horen kreeg. Want mensen moeten je leren vertrouwen. Een dementerende dame keek me in het begin angstig aan, maar later kneep ze mijn hand fijn met haar altijd koude handen. Een lange slungel uit Sappemeer met z'n ringen en z'n onverstaanbaar Gronings deed er drie maanden over. Zijn ontdekking dat ik vaak lopend naar mijn werk ging deed het hem, geloof ik. Sindsdien noemde hij me 'meissie'. Pas tijdens zijn begrafenis - hij is 80 geworden- hoorde ik van het drama dat zich in zijn leven had afgespeeld. Ik ben vaker op begrafenissen van bezoekers geweest.

Compassie

Zo zou ik vele bezoekers langs kunnen gaan, ieder met zijn of haar eigen verhaal. De man uit Afghanistan die geen asiel zal krijgen, de dame uit Iran die een hekel heeft aan mannen en de islam, of de lieve dementerende koffieschenkster die altijd vraagt 'voor wie is deze koffie.' We kennen de daklozen en de mensen met mentale problemen. Ja, die kunnen lastig zijn, maar sommigen schrijven gedichten en een ander gaf een gedegen schildercursus aan bezoekers. Ik heb er bizarre dingen meegemaakt. Je komt er achter hoe eigenzinnig mensen die op het randje leven kunnen zijn en je leert compassie te hebben met mensen die zich niet laten helpen.

Aandacht voor elkaar

Het mooiste van Bij Bosshardt – en ik denk dat dat vrij uniek is van deze plek – is de onderlinge verdraagzaamheid. Bezoekers zijn heel divers en dat gaat goed, want ze kennen elkaar. Iedereen weet dat de koffieschenkster dement is dus ze helpen haar een beetje. Geduldig luisteren ze naar de verwarde verhalen van een dakloze man. De beschadigde Afghaan met z'n twee woorden Nederlands en de Molukse dame op leeftijd maken grapjes met elkaar. Er zijn vriendschappen ontstaan, bezoekers uiten hun zorgen over een persoon of zeggen dat wij nu echt iets moeten doen voor deze of gene. Ze bemoeien zich met elkaar. Ik denk dat aandacht het mooiste is dat je aan iemand kan geven. Gek genoeg kan het ook helpen als ze iemands verhaal niet kennen, want dan hebben ze nog geen oordeel over die ander. Maar ruzies komen voor, nou en of! Net als de dakloze die de grenzen opzoekt. Het nummer van de wijkagent stond bij mijn favorieten, maar ik heb haar nooit hoeven bellen. ♦

> Ik denk dat aandacht het mooiste is dat je aan iemand kan geven

ER ZIJN MEER BIJZONDERE
SPECIALE | OPMERKELIJKE
APARTE | ENIGE | ANDERSOORTIGE
OPMERKELIJKE | BUITENGEMENE
ONGEWONE | EXCEPTIONELE
CURIEUZE | NIET-ALLEDAAGSE
NIEUWSGIERIG-MAKENDE
BUITENGEWONE PLEKKEN WAAR
VRIJWILLIGERS AAN HET WERK ZIJN:
DE KLASSIEKE SALON | SWOGROEN
MATCHMAKERS NOORD
DRESS FOR SUCCES
HERPLAATSING4EVERHOME.NL
CO-CREATIE PADDEPOEL
STICHTING DE VROLIJKHEID
QUESTCOACH STICHTING MORI
LOKAAL MOTIEF | STEE IN STAD
STICHTING TAARTROVERS
DAGWINKEL | JONGE HARTEN
RIJDENDE POPSCHOOL | HUIS DE B
OPPEPPER4ALL | STICHTING KEI

Colofon

Dit boekje is een uitgave van link050 / Stichting WerkPro
Herestraat 100, 9711 LM Groningen
info@link050.nl
Vrijwilligersnieuws@link050.nl

Interviews en teksten:
Jeanet Verveer (coördinator Vrijwilligersnieuws)

Vrijwilligers NIEUWS050

Vormgeving en fotografie:

Spin studio Link

Vormgeving: Maico van Dijk
Fotografie: Kevin Bekkering, Frits Blom, Marinus Hillenga, Mark Timmerman
Illustraties: Maico van Dijk, Jaël Knevel

Mede mogelijk gemaakt door:

link050

WerkPro

Gemeente Groningen

Typografie: Jaël Knevel

link050 Vrijwilligerssteunpunt

Wat is link050

Link050 is Dé vrijwilligerscentrale van de gemeente Groningen. Wij beheren de vrijwilligers /participatie vacaturebank en ondersteunen vrijwilligersorganisaties op meerdere wijzen op het terrein van vrijwillige inzet. Je kunt ons vinden aan de Herestraat 100, ons mailadres is: info@link050.nl

Fondsen en subsidies bemiddeling via link050!

Als stichting / vereniging kun je (aanvullende) subsidie-én fondsengelden aanvragen voor een project, activiteit of buurtinitiatief. Wil je weten waar je een aanvraag kan doen maak dan een afspraak met één van onze adviseurs. Wij stellen een lijst samen met mogelijke fondsen waar je een aanvraag zou kunnen doen. Deze lijst wordt samengesteld op basis van het werkterrein van je organisatie. Je kunt een afspraak maken via: 050- 30 51 900.

Vrijwilligers vacaturebank en participatiebanen!

Ben je op zoek naar vrijwilligers of wil je advies met betrekking tot werving? Dan ben je bij link050 op het juiste adres. Je kunt je oproep plaatsen in onze vacaturebank. We kunnen je ondersteunen bij het schrijven van een inspirerende vacaturetekst, onze social media kanalen benutten om voor jou te werven en nog veel meer. Vraag naar de mogelijkheden.

Fonds Goed Idee

Fonds Goed Idee is een fonds dat projecten voor kinderen/jongeren, georganiseerd door inwoners en/of non-profit organisaties, financieel ondersteunt. Heb je als bewoner of organisatie een goed idee? Laat het ons weten. We stellen max 1500 euro beschikbaar per goed idee voor kosten van de activiteiten.

Extralink!

Heb je te maken met vrijwilligers die hun draai nog niet zo hebben gevonden bij jouw stichting/ vereniging en heb jij en/of je vrijwilliger behoefte aan ondersteuning van onze getrainde vrijwilligers? Laat het ons weten.

Adviseur vrijwillige inzet.

Vanuit link050 kunnen onze adviseurs vrijwillige inzet kosteloos met jouw stichting / vereniging meedenken over beleidszaken, werving en selectie van vrijwilligers en nog veel meer. Vraag naar de mogelijkheden.

Verhalen van Vrijwilligers:

Wil je jouw vrijwilligers in het zonnetje zetten en laten zien wat ze doen? Dan is het mogelijk ze te laten interviewen door de redactie van VrijwilligersNieuws. Voorbeelden hiervan vind je in dit boekje. Zo kan je jouw stichting/ vereniging onder de aandacht brengen en met een mooi verhaal nieuwe vrijwilligers enthousiasmeren. Je kunt ons mailen via vrijwilligersnieuws@link050.nl

Laat je inspireren en ontwikkelen via Ontwikkellink!

Ontwikkellink is ons platform waar vanuit we gratis workshops en trainingen aanbieden aan iedereen die vrijwillig actief is in de gemeente Groningen. Het maakt niet uit in welke vorm of hoe vaak. Elke maand staat er weer nieuw aanbod op. Ook bieden we cursussen/trainingen aan op maat voor vrijwilligersorganisaties. Je kunt ons mailen via ontwikkellink@link050.nl.